

Sygn. akt III CZ 57/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M.K., H. R. i J. K.

przeciwko K. K.

o stwierdzenie nieważności umowy darowizny,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 stycznia 2016 r.,

zażalenia powódki H. R.

na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 15 września 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w N. odrzucił na podstawie art. 370 w zw. z 397 § 2 k.p.c. zażalenie powódki na postanowienie z dnia 26 czerwca 2015 r. w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej jako nieopłacone w terminie określonym w art. 112 ust. 3 u.k.s.c., z uwagi na doręczenie jej pełnomocnikowi odpisu postanowienia o częściowym zwolnieniu od obowiązku uiszczenia opłaty od zażalenia w dniu 14 sierpnia 2015 r. i braku wpływu opłaty w kwocie 200 zł, od której powódka nie została zwolniona.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 398⁶ § 2 i art. 370 w zw. z 397 § 2 k.p.c. oraz art. 130 § 1 k.p.c. i wniosła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odrzucenie nieopłaconego środka odwoławczego wniesionego przez stronę w razie oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych jest możliwe wyłącznie po przeprowadzeniu procedury naprawczej tj. po bezskutecznym wezwaniu w trybie art. 130 § 1 k.p.c. do uzupełnienia braku formalnego tego środka poprzez jego opłacenie (art. 112 ust. 2 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady wprowadza art. 112 ust. 3 u.k.s.c., który odmiennie, niż w ustępie 2 reguluje kwestię uiszczenia opłaty przez zawodowego pełnomocnika w sytuacji prawomocnego oddalenia wniosku o zwolnienie od obowiązku jej uiszczenia. Wyłącza on w takim wypadku zasadę wzywania strony przez przewodniczącego do opłacenia środka odwoławczego wówczas, gdy środek ten został wniesiony przez radcę prawnego, adwokata lub rzecznika patentowego i podlega opłacie stałej lub stosunkowej obliczanej od wartości przedmiotu zaskarżenia. W konsekwencji termin do uiszczenia opłaty otwiera się na nowo i biegnie, jak prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy, od daty doręczenia pełnomocnikowi odpisu postanowienia o częściowym zwolnieniu od opłaty od skargi kasacyjnej, a więc jej nieuiszczenie lub uiszczenie z uchybieniem terminowi ustawowemu skutkuje odrzuceniem tego środka zaskarżenia.

Chybiony jest pogląd skarżącej, że odrzucenie skargi kasacyjnej bez rozpoznania jej wniosku o zwolnienie od kosztów postępowania w sprawie,

zwłaszcza od skargi kasacyjnej, zamieszczonego w tej skardze, oznaczało zwolnienie od opłat sądowych; brak rozstrzygnięcia wniosku nie oznacza bowiem jego uwzględnienia. Postanowieniem z dnia 31 lipca 2015 r. skarżąca została częściowo zwolniona od obowiązku wniesienia opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 26, czerwca 2015 r. ponad kwotę 200 zł. W tej dacie obowiązywał art. 112 ust. 3 u.k.s.c., zaś pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w początkowej części uzasadnienia postanowienia z dnia 20 lipca 2012 r., II CZ 61/12 (nie publ.), przytoczony przez skarżącą, dotyczył stanu prawnego obowiązującego przed jego wejściem w życie. Skoro zatem skarżąca nie kwestionuje faktu nieuiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej w części nie objętej postanowieniem o zwolnieniu od kosztów sądowych, mimo jego doręczenia zawodowemu pełnomocnikowi, nie ma podstaw do zakwestionowania prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

eb